

GÅ MED KIRKEFORTÆLLINGER FOLKEKIRKERNE I HERNING KOMMUNE

VINDING KIRKE - SOGNEFOGEDENS BÆNK

Trine havde travlt. Hun hersede rundt med tjenestefolkene. Nu måtte de da se at blive færdige med pigerne, så de kunne komme afsted til kirke. Deres lange hår skulle flettes, og de skulle have rene, hvide forklædekjoler på. Jo, Trine vidste godt, hvad der forventedes af en sognefogeds familie. Men hvor blev Lars dog af? Han var blevet kaldt ud her tidligt i morges til nabo-gården, hvor der havde været slagsmål aftenen før. Kunne han da ikke passe tiden? Det var så frygtelig pinligt at komme for sent til gudstjenesten. De andre sad og så helt anklagende på dem, når de gik op ad midtergangen til deres bænk helt oppe foran under prædikestolen. Det var ikke sjældent, at de kom for sent, og det var jo slet ikke deres skyld, at han altid skulle kaldes ud søndag morgen, fordi bønderne ikke kunne tåle at holde fri og drak alt for meget, så der blev slagsmål. Nå, nu kom han vist. Trine kunne høre hestehove ude på brostenene i gårdspladsen. Han blev nødt til at få skiftet til sin pæne jakke, når de skulle i kirke. Han skulle vel også have lidt brød efter sådan en lang morgen. Trine jagede med pigen i køkkenet, som hurtigt smurte en fedtemad til Lars. Imens Lars spiste, fandt Trine hans jakke frem, og da småpigerne kom ud i køkkenet, var alle klar til at køre med hestevognen ned til kirken.

De ni bedeslag havde lydt, og der var helt stille i kirken, da sognefoged-familien gik op til deres bænk. Trine rankede ryggen og gik med åbent blik frem i kirken. Hun brød sig ikke denne ydmygelse. Hun ville sige til Lars, at det var sidste gang, han kom for sent. Det var kapellanen, der skulle holde gudstjenesten. Præsten var nok ved en af de andre kirker. Trine kunne godt lide at lytte til kapellanen. Han var ikke så kedelig som præsten, og kunne godt være ret livlig, når han stod oppe på prædikestolen. Det var han også i dag. Han hoppede lidt, da han fortalte om den glæde, der vil være i himlen, når vi kommer dertil. Men pludselig hørte Trine ikke mere af prædiken. Hun skreg højt, og andre i kirken for op fra bænkene. En af småpigerne græd, og Trine forsøgte at samle dem alle omkring sig. Foran hende lå kapellanen, så lang han var og var blodig i panden. Folk myldrede op til ham for at få ham væk fra den ituslåede prædikestol. Trine fulgte det hele med blikket og favnen fuld af sine småpiger. Pludselig stoppede hendes åndedræt, da hun så Lars' fine jakke under prædikestolen." Lars! Hjælp Lars! Han ligger under prædikestolen, den er faldet ned oven på ham". Der kom nogle stærke mænd, som løftede prædikestolen op og forsigtigt bar Lars ud. Lars var bevidstløs, og Trine løb foran mændene ud til hestevognen, hvor de lagde ham, og stille kørte de hjem. Lars blev lagt i sin seng, og der lå han de næste syv dage, indtil han stille sov ind. Det blev sidste gang, han kom for sent i kirke.